

SAGAN OM DE VITA TÖ- & DEN SVARTA MADONNAN

Författad av Helena Höglund
Illustrationer av Ida Alexandersson

Projektet Min Saga i Norrköping
Östergötlands Arkivförbund, ÖLFA
© ÖLFA och Helena Höglund
ISBN 978-91-976753-1-4
Tryckt hos Tellogruppen AB, Söderköping, 2009.

Sagan om De Vita Tu och Den Svarta Madonnan.

Helena Höglund författade

Ida Alexandersson illustrerade

ÖLFA:s skriftserie nr 16

Förord

Under år 2008 startade projektet Min Saga i Norrköping, ett samarbetsprojekt mellan Östergötlands Arkivförbund, ÖLFA (initiativtagare), Hemgården i Norrköping och Teater Pelikanen. Projektet innebar bland annat att lyfta fram Elsa Beskows sagoskatt genom sagostunder, barnteater, kurser i sagoskrivande mm samt en insamling av norrköpingsbornas egna sagor. Elsa Beskow var en av grundarna av Hemgårdar i Sverige.

Insamling av sagor pågick under 2008. Femton sagor inkom till ÖLFA, varav denna har valts ut för att publiceras. Det är en modern saga, där författarinnan vinnlagt sig om att göra vardagen roligare och mer fantasirik för alla, barn och vuxna som då och då ägnar sig åt hushållsbestyren i hemmet.

Redigering och layout har utförts av undertecknad och Annette Nykvist. Illustrationerna har gjorts av Ida Alexandersson, som även gjort omslagssidan. Baksidans bild har gjorts av undertecknad.

ÖLFA i Norrköping

Börje Evert Hjorth

Kapitel 1

Det var en gång en familj, som bodde i ett hus. Det låg på landet och var mycket vackert. I familjen hjälptes man åt att städa och diska och tvätta. Man tvättade i ån och diska gjorde man medan man drömde sig bort över ängarna utanför köksfönstret. Varje fredag sopades det och skurades och husets alla mattor skakades.

Men så en dag förändrades allt. Familjen fick ett arv. Det var en ruskigt rik släkting som hade dött och lämnat en massa pengar efter sig, så nu fick familjen en stor slant att förvalta. Ingen i familjen hade tyckt att det var speciellt jobbigt att diska och tvätta och göra rent golven med kvast, men plötsligt nu när pengarna hade slunkit in genom dörren bara så där, så ville man omvandla dem till en diskmaskin, en tvättmaskin och en dammsugare. Familjen hyrde en liten lastbil och åkte till närmaste varuhus. Där kunde man finna de flesta apparater man kan tänka sig behöva, spisar, brödrostar, teveapparater, radioapparater. Det fanns inte så många sorter att välja på, så det gick ganska fort att hitta de tre

maskinerna man sökte. Pappan i huset betalade med pengarna och sedan lastade de in de stora lådorna, med Tvättmaskinen, Diskmaskinen och Dammsugaren bak i lastbilen. Där i mörkret stod de sprillans nya maskinerna sida vid sida, förväntansfulla inför sina nya liv. Tvättmaskinen och Diskmaskinen kände varandras kroppar genom kartongen och frigoliten där de stod tätt pressade intill varandra.

"Vad pirrigt det känns" sa Diskmaskinen till Tvättmaskinen.

"Vad fint det känns" sa Tvättmaskinen till Diskmaskinen.

De var båda så oerfarna som två nya maskiner kan vara.

"Åh, vad härligt det ska bli att fa känna tvätt snurra runt i magen på mig" sa Tvättmaskinen.

"Åh, vad härligt det ska bli att få känna porslinet klirra runt i magen på mig" sa Diskmaskinen.

"Jag tycker det ska bli roligt att fa känna dammtussarna virvla runt i magen på mig" sa Dammsugaren som blivit sugen på att delta i samtalet.

"Gud va du är äcklig" sa Diskmaskinen och Tvättmaskinen i korus, och tänkte på allt smuts och grus som den arme dammsugaren måste suga i sig. De skulle aldrig befatta sig med sådant skräp. På sin höjd lite såsrester på såväl porslin som på tröjor. Innanför kartongen glänste deras emalj skinn utan repor eller andra skavanker. De var av aluminium och deras magar skulle skapa renhet. Dammsugaren var också ny och snygg, men det var ingen som var intelligent nog att förstå det, tänkte Dammsugaren. Han doftade ny plast och hans dammsugarrör glänste metalliskt. Han tyckte att de andra var två riktiga kvackelmagar. Själv var han stolt över sitt kommande värv, men kände sig mycket sårad över de andras plumpa kommentar.

" Åh, vad jag tycker om dig" sa Diskmaskinen till Tvättmaskinen.

"Åh, vad jag tycker om dig" sa Tvättmaskinen till Diskmaskinen.

"Vi är som gjorda för varandra".

De såg inte så stor skillnad i mellan sig utan lutade sig emot varandra i mörkret.

Dammsugaren fick ont i magen av ilska och skulle velat sugit alla knapparna av deras framsidor och gjort dem obrukbara om han kunnat. Men då var de framme. Mannen i familjen och hans bror hjälptes åt att bära in maskinerna i huset och alla sprang förväntansfullt runt omkring för att se på när de installerades i huset. Alla såg i fram emot all den tid de skulle få över nu när maskinerna skulle göra allt arbete. Åh, vad fina de var! De glänste i solen när den också tittade in genom fönstret för att beskåda de avklädda maskinerna. Kartongen och frigoliten yrde i luften och befriade från dessa lyste de elfenbenvita maskinerna med sina fyrkantiga skinande väsen. Ja, Dammsugaren såg förstås lite annorlunda ut. Den var röd och bullig och fick sin långa näsa ditsatt och redo för ett dagsverke. Men nu hände det som du och jag redan räknat ut. Tvättmaskinen åkte in i tvättstugan och Diskmaskinen ställdes ute i köket under diskbänken. Snopna och ensamma drogs och kånkades de åt olika håll och kopplades tillslut till varsin vattenslang. De försökte ropa till varandra, men de hörde bara svagt den andres röst lång borta i huset. Där stod de två trånande orörliga snyggingarna utan att kunna röra en fena.

Kapitel 2

Efter någon dag tog frun i huset fram Dammsugaren som ivrigt for runt i huset med henne efter sig. Han brummade lite extra så här i början för att imponera på familjen och gav små glädjetjut. Han snodde ut i köket och slurpade i sig smulor, kornflakes, och annat smått och gott som dalat ner på golvet.

I Diskmaskinen tändes ett hopp när den fick syn på Dammsugaren.

"Dammsugaren!" ropade den "Dammsugaren. Här är jag. Vilket sammanträffande".

Dammsugaren svarade inte utan snodde runt bordsbenen i jakten på smuts.

"Jo jag sa det att vi känner ju varandra du och jag. Minns du inte där bak i lastbilen? Du och jag....och Tvättmaskinen. Har du hört något av honom någonting? "

Dammsugaren rullade vidare och Diskmaskinen hörde den surra i olika rum i huset, Varför hade inte den hjul? Hon kände vattnet skölja runt i magen tillsammans med morgonens filtallrikar och kaffekoppar. Det kändes skönt, men det lugnade henne inte helt. Dammsugaren och frun i huset kom in i tvättstugan där tvättmaskinen just körde en kulörtvätt runt, runt i sin hydda, samtidigt som han försökt med tankeöverföring få kontakt med de bortre köksregionerna. Men när han fick syn på Dammsugaren blev han glad och förväntansfull.

"Dammsugaren! Hej, godmorgon om det är det? Det var länge sedan".

Hur kunde han, tänkte Dammsugaren som kunde vara en mycket långsint krabat. Hur kunde någon av dem låtsas som att de inte sagt till honom att han var äcklig. Han hade inte glömt, så de kunde gått stå där båda två och tänka över sina synder mot honom.

"Du, Dammsugaren, vi var i samma lastbil du och jag... och Tvättmaskinen, minns du? Har du sett till henne?"

Dammsugaren sa ingenting och Tvättmaskinen hann bli nervös med Dammsugarens snirklande runt sig. När dennes munstycke stångade emot i

nederkanten av tvättmaskinen kändes det som om Dammsugaren med flit tänkte göra repor i emaljen.

"Okej, förlåt. Det var inte snällt av mig att säga så där om ditt maginnehåll."

"Jag är röd och jag är snygg och dessutom oerhört rörlig" väste dammsugaren på väg ut genom tvättstugsrummet. Tvättmaskinen försökte lugna den ettrige dammsugaren och sa sedan medan han tittade bedjande med sina förälskade ögon

"Säg henne att jag älskar henne. Säg henne att jag aldrig kommer att glömma hennes vackra skepnad när frigoliten och kartong togs bort. Hennes ögon, glansen i hennes plåtar.

"Ja, ja det räcker. Jag såg väl själv. Lite för fyrkantig i min smak"

"Om du har ett hjärta i kroppen så hjälp mig att nå henne!"

Dammsugaren kände att det bakom all ilska i sin surrande kropp, fanns ett litet hjärta som börjat ticka, så han muttrade:

" Nästa gång jag svänger förbi köket ska jag försöka fa tid med ett snack med henne. Men du ser så upptagen jag är, viktiga saker på gång. Tanten flänger ju runt med mig."

Mitt i meningen försvann Dammsugaren ut genom dörren och Tvättmaskinen stod ensam kvar och tuggade runt tvätten.

Kapitel 3

Dammsugaren hamnade i ett skåp under ett antal dagar. Han sov mest och drömde sig bort. Han var på nya sugande uppdrag och spännande föremål flög in i hans mage. Påsen som fanns i honom hade än så länge bara lite småsaker på botten. Det fanns plats för mycket mer. Han kände sig ung och sugen på att fa ta ett varv runt i huset igen med hopp om att de hade smulat och dammat ner lite mer än premiärturen. Sitt löfte till Tvättmaskinen och hans och Diskmaskinens olyckliga öde hade han nästan glömt bort. Nej, han drömde bara om skitiga vrår som han skulle fa ge sig i kast med.

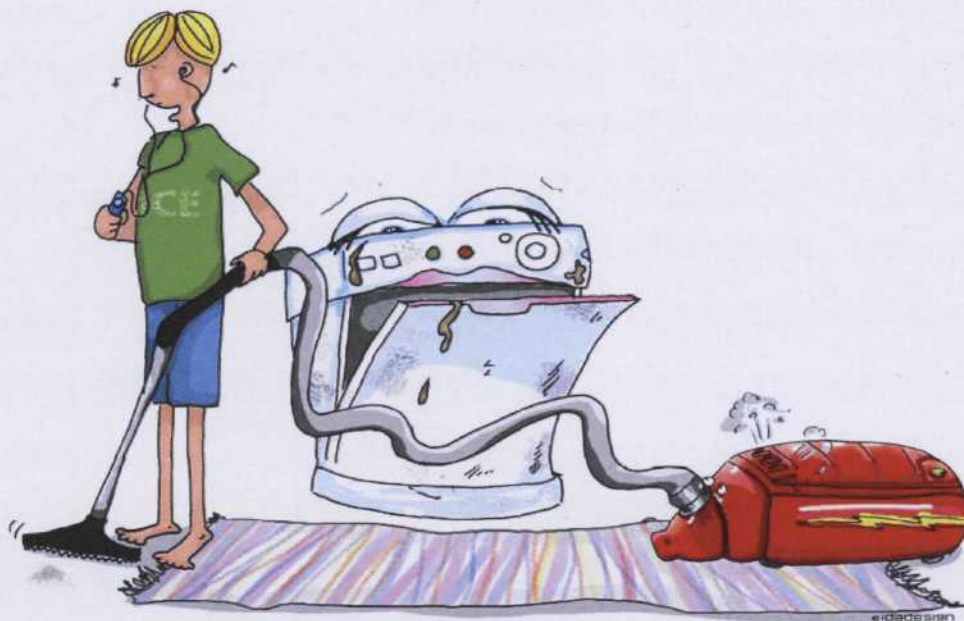
Men en dag var det dags igen. Den här gången var det en pojke i tonåren som motvilligt drog ut honom och släpade upp honom i sitt pojkrum.

"Slarva inte nu, låt maskinen arbeta" hördes mammans röst från hallen.

"Ja,ja"

Pojken suckade satte sladden i väggen och drog Dammsugarens rör fram och tillbaka på en matta som innehöll mycket spännande saker. Det åkte till och med in en strumpa, men pojken verkade inte märka något. Det rasslade härligt under sängen smulor av chips, popcorn och brödkanter.

"När du ändå dammsugar kan du väl ta köket också" sa mamman i hallen.

"Ja,ja" sa pojken.

Han suckade igen samtidigt som diverse skal, gem och pappersbitar snabbt lade sig tillrätta bland pusselbitar och klistermärken. Pojken drog ned Dammsugaren till köket och ställde den där mitt på golvet medan han gick till kylskåpet och letade efter något att äta. Diskmaskinen stod på glänt tyst och försagd.

Dammsugaren såg upp på henne och tyckte att hon såg matt ut. Det hade runnit lite sås och kaffe på hennes utsida. Det hade inte den något slarviga familjen noterat och torkat bort. Det såg ut som tårar. Vid det här laget kände

Dammsugaren att han definitivt hade fått ett hjärta installerat någonstans i sin kropp.

"Känns det så bra som du trodde" var det första Dammsugaren kom på att säga.

Efter ett tag svarade Diskmaskinen: "Vad menar du?"

"Jag menar med vattnet och porslinet. Kittlas det när vattnet strålar i magen på dig"

"Varför bryr du dig? Men om du nödvändigt vill veta är det ända rogivande jag har. När jag inte diskar glas och formar, känns det ännu mer i magen. Som att bli ledsen. Äh, du förstår ändå inte."

"När jag ändå står här och inte förstår, så kan jag hälsa från din beundrare i tvättstugan. Han lät hälsa att han älskar dig och han tycker du är snygg. Självt tycker jag att han överdriver en aning. Men nu har jag sagt det."

Diskmaskinen lyste bokstavligen upp. Det var som hennes främre plåt liksom glimmande till.

"Åh om jag kunnat omfamna dig ditt fula skrälle! Kan du inte berätta för honom hur jag drömmer om honom om natten. Att jag fortfarande minns trycket av hans stora kropp mot min sida där i mörkret på lastbilen..."

"Han har dessutom bett om ursäkt för de elaka ord som var riktade mot min person där i lastbilmörkret" avbröt Dammsugaren.

Diskmaskinen var inte dummare än att hon fattade vinken. Hon hade haft många dagar att mogna i sin ensamhet i köket.

"Förlåt Dammsugaren. Du och ditt jobb är helt okej. Som det är nu, så avundas jag dig till och med. Hade jag varit du hade jag träffat Tvättmaskinen flera gånger i veckan.

"Det är inte säkert. Men säg nu något du vill att jag ska framföra?"

"Jag började ju... Säg att jag tänker på honom varje dag och att fastän vi aldrig mer kommer att ses så kommer jag aldrig ge upp tanken på honom."

Kapitel 4

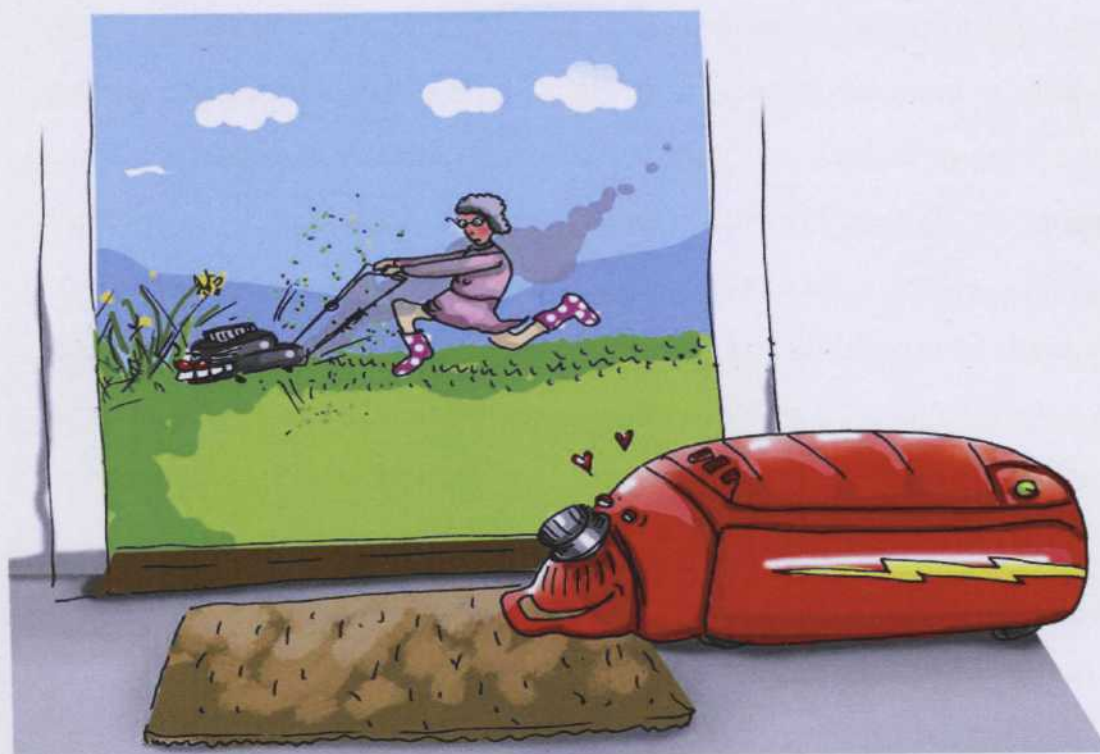
På den vägen var det. Dammsugaren blev en kärlekskurir som fick komma ihåg längre och längre kärleksförklaringar, funderingar och tankar som de båda fyrkantiga maskinerna sände till varann. Han började kalla dem De Vita Tu. Dessa två fick aldrig vara på tu man hand med varandra. De började skicka klappar och smekningar, som Dammsugaren nu så ömt han förmådde fick framföra med sitt munstycke. Han ville ju inte tillfoga de förälskade parterna bucklor eller märken. Han försökte härma deras röster han viskade, suckade och sjöng allt för att de båda älskandes intensiva känslor skulle låta så verkliga som möjligt. Diskmaskinen och Tvättmaskinen blev allt rosigare och blankare i hölkena medan den stackars Dammsugaren kände sig rufsig och utschasad. Han kände sig också ensamare än någonsin där inne i sin städskrub. Han hade tagit båda sina uppdrag på så djupt allvar att han höll på att slita ut sig stackaren. Han gick allt sämre och sämre. Han trodde att det berodde på att hans hjärta hade växt inuti honom och att detta ställde till oreda i det elektriska. Att medkänslan höll på att urlaka honom. Men kunde han låta bli? Han bar ju ensam ansvaret för De Vita Tus kärlekssaga. Sen kom ett tekniskt snille i familjen på att det var dags att byta påse på honom och efter det blev han pigg och snabb igen. Hjärtat krympte till vanlig storlek och då var det inte så tungt att skicka kyssar mellan köket och tvättstugan. Men den gnagande ensamheten fanns ju kvar trots hans energi.

Så kom en dag. Han minns den som igår. Det var sommar. Altandörrarna ut i trädgården stod öppna. Han kunde höra suset av björkar utanför och gräsmatten bredde grön, skön och långhårig ut sig framför huset. Olika familjemedlemmar brukade springa runt med en liten handjagare- en gräsklippare alltså- framför sig och snagga den loja mattan; som bara sög in sol och vatten och växte massor bara de vände ryggen till. Men idag var ingen runt och snirkade med den. Först var det alldeles tyst och så dök hon med ett vrål upp runt hörnet på huset ;en fantastisk skönhet: Den Svarta Madonnan. Hon morrade ut sin hunger efter att

ge sig i kast med gräsmattan. Dammsugaren såg från sin placering i dörrgluggen hur mormor i huset hängde som en trasa därbak. Motorgräsklipparen som släppts lös framför huset lämnade en kort och korrekt snittyta efter sig i den vildvuxna gröna skapelsen. Dammsugaren blev blytkär. Han förstod med ens hans maskinvänners totala hängivenhet. Han blev glad i hela kroppen av att se Den Svarta Madonnan lite ryckigt glida fram i det gröna. Solen lyste på hennes nya ovansida på vilken grönt gräs redan slängts upp. Och ljudet, Det var högre och vildare än vad han själv någonsin skulle kunna åstadkomma. Vilken motor! Han ropade till henne att hon var välkommen och att hon var det häftigaste han sett. Sen drogs han iväg till sin vrå i städskrubben. Men där kändes det inte längre ensamt. Han hade helt nya känslor och tankar i den runda röda kroppen som han måste bekanta sig med. Så det gjorde inget att få stå och smälta detta våldsamma intryck någon dag.

Som ni förstår så fick inte Dammsugaren så många tillfällen att träffa sitt hjärtas utvalda. Men han kunde känna lukten av det gräs hon så effektivt kapat. Barnen i familjen drog in klumpar av det från altanen rakt in i vardagsrummet. Han sög in gräset och bar dessa heliga tussar nära sitt hjärta. Dörrarna mot gräsmatta stod ofta öppna på sommaren så även en svag lukt av bensin och olja från hennes kropp virvlade in till hans känsliga väderkorn. Han lärde sig att njuta med alla sina sinnen. Hennes öronbedövande ljud ropade över trädgården på sommareftermiddagarna och ibland och de var de allra starkaste stunderna, fick han se henne målmedvetet dansa fram med familjen hängandes i handtagen. Ja en i sänder naturligtvis. Han berättade om henne för Diskmaskinen och Tvättmaskinen. De såg medlidsamt och mycket förstående på honom och lät honom prata av sig om sin längtan och hans ständiga försök att nå henne med rösten. Han försökte ropa ut genom de öppna altandörrarna att hon fyllde hela hans sinne och att om hon kunde skulle försöka komma lite närmare dörrarna. Han försökt fråga henne om hon trivdes och om hon kände sig ensam ute i

förrådet. Han hörde hennes mullrande skratt och någon enstaka fras som "Allt är bra" eller "Tack för att du bryr dig".

Kapitel 5

Det var faktiskt så att åren gick. Det kan man ju förstå. För hur ska en Tvättmaskin kunna få tillfälle att träffa sin älskade Diskmaskin. Och hur ska en förälskad Dammsugare kunna krypa intill en för honom helt förkrossande skön motorgräsklippare. Man förstår ju att det är en total omöjlighet. Så åren gick, många år gick. Värst var det för Dammsugaren när det blev vinter och altandörrarna stängdes och snön låg tung på gräsmattan. Men då gick Dammsugaren ännu mera in för att förmedla kärleken mellan Diskmaskinen och Tvättmaskinen. Efter att hans eget hjärta blivit indraget i kärlekens mysterier så hade han lättare att förstå det som de två andra maskinerna hela tiden ville ge uttryck för genom sin ibland enkla poesi:

*Du är vit och du är skön
tänk om Gud kunde höra bön
Bön om skapa maskiner med ben
så jag mot ditt rena väsen kunde sätta i sken
Lägga mitt öra mot din trumma
Och få se tvättmedlet i dig skumma..*

Ja ni förstår nog att det här var Diskmaskinens dikt till Tvättmaskinen. Men tänkte Dammsugaren, det var nog tur att de aldrig såg varandra för de börjad bli lite nötta båda två. Han sa aldrig det. Han lät dem tro att de såg precis ut som för tio år sen. Självs hade han slagit runt, slagit i, och blivit allmänt skabbig. Men det gjorde ju ingenting för motorgräsklipparen - Den Svarta Madonnan såg honom ju bara på håll. Men nu var det länge sedan. Och det var länge sedan han hörde hennes skovliga röst ropa "Min röda läckerbit kom hit!"

Ja, Dammsugarens känslor var besvarade. Det gjorde att han orkade tråna. Men vad vore hans liv utan hans ständiga vilja att bara få prata med henne. I sitt städskap gav han ibland upp. I mörkret, i dvalan som rådde där, kunde han känna sig lite löjlig. Hade det inte varit bättre att förälskat sig i en garderob eller en golvlampa som han kunde haft lite närmare kontakt med? Men nej, nu var det inte så. Nu var det de två och förresten så älskade han hennes fart och fläkt. Hur långt rörde sig en golvlampa? Ingenstans! Dessutom kom aldrig ett ljud över en garderobs läppar.

Han uppskattade vänskapen till Diskmaskmaskinen och Tvättmaskinen. Han tackade sin lyckliga stjärna att han inte varit långsint. Deras ungdomliga elakhet mot honom var verkligen förlåtet.

Kapitel 6

En dag när han stod i skåpet, öppnades dörrarna och utanför var ingenting sig likt. Allting stod i kartonger, mattor var hoprullade och man höll på att tvätta fönster. Dammsugaren blev orolig i hela kroppen. De satt i kontakten och började dra runt honom. De var mycket dammigt och skräpigt. Han kom ut i köket och sökte Diskmaskinens blick.

"Vad är det som händer?" ropade han.

"De ska flytta, men jag blir kvar."

Diskmaskinen lät darrig på rösten. Men dig tar de säker med. Kan du ge en sista hälsning till Tvättmaskinen."

"Visst. Självklart"

"Säg att jag tror att jag vet att vi kan nå varandra tankevägen nu. Jag anade hans tankar här i morse. Jag hörde liksom en röst. Säg honom att han ska fortsätta så. Kanske han snart kan ana mina varma tankar."

"Då behöver ni mig inte längre?"

"Du anar inte vad du har betytt för mig. Lilla röda kurir! Vad vore mitt liv utan ditt. Om jag hade kunnat gå ner på knä hade jag kysst dina fötter."

"Äsch så du säger. Tur att jag inte har några fötter. Klirra och skramla väl och lycka till med uppkopplingen till Tvättmaskinens inre värld. Mycket lödder blir det"

Dammsugaren skrattade lite sorgset och drogs i samma andetag ut ur köket och bort mot tvättstugan. Där stod Tvättmaskinen som man kunde ha räknat ut. Hans kropp hade gjort avtryck i golvet efter år av skakiga centrifugeringar. Han såg nästan ut som om han centrifugerade, men det var nog mer ett uttryck för inre rörelser.

"Jag vet vad du har att säga. Jag tjuvlyssnade. Jag hörde henne, jag kände hennes närvaro. Jo, jag kommer alltid att försöka hitta vägen till hennes rike. Nu när du inte längre kommer att finnas "

Tvättmaskinen brast nästan i gråt. Han blev nu ensam och övergiven- hänvisad till tankar och drömmar- eller så var det så att han skulle sakna den lilla energiska dammsugaren, som så envist tagit på sig rollen som kärleksbudbärare och vän.

"Jag blir också kvar här. Men inte du!" Han snyftade igen. "Vad jag kommer att sakna dig och din korviga näsa."

"Usch bli inte så där nu." Dammsugaren hade en klump i halsen och ville inte att någon skulle bli för känslsam, för då kanske det skulle bli kortslutning i honom och då kanske de gjorde sig av med honom. Han började ju bli gammal.

"Får jag säga tack i varje fall för ditt fina sätt att framföra hennes vilja till mig. Du är ju nästan hon för mig. Nu ska jag vänja mig vid hennes egen röst. Den är inte dum den heller. Det är inte det..."

Tvättmaskinen drömde sig i väg och i samma stund drog mamman i huset ut Dammsugaren i hallen. Hon drog ur sladden och ställde honom vid dörren. Han hörde henne säga att de kunde ta honom på flaket nästa gång de åkte in mot staden.

Dammsugaren var alldeles kall. Han hade tagit farväl av De Vita Tu, men den Svarta Madonnan, skulle han inte få se henne mer? Det blev skymning. Pappan i

huset kom in i hallen och lyfte upp honom och bar honom ut i halvmörkret. Det var skymning och man kunde ana några stjärnor på himlen. På gårdsplanen stod en Volvo V70 med en täckt kärra på släp. Pappan lyfte in honom och ställde honom i mörkret. Han kände någon vid sin sida, men såg inte ens konturerna av vad för slags kartong han sällskapade med. Han var bara trött, förvirrad och tyst. Han bävade. Han visste inte om något annat än rummen i huset. Golven i rummen i huset. De var av trä. Men inte tvättstugan. Vad gjorde det nu? Han hade fått en skymt av huset utifrån. Sist han såg det var när han och de andra maskinerna i sin ungdom kommit till huset.

Det var vår i luften. Hade inte familjen bestämt sig för att flytta skulle han snart ha fått träffa henne, Den Svart Madonna. De skulle ha flirtat genom öppningen på altanen. Gett varandra beundrande blickar. Men aldrig mer.

Han blev trött och oändligt ledsen när han tänkte på det och sjönk ihop mot någon bredvid sig. Det luktade olja och bensin och mycket gammalt gräs. Nästan som hö. En välbekant röst viskade i mörkret

"Stå inte där, du rasande vackra rödkorv och deppa. Nu bär det av för oss. Hel nya mattor att tukta. Jag klipper och du suger. Vi är ju som tvillingsjälur du och jag"

Han blir alldeles varm och utbrast med hela sin röda varelse

" Älskling"

När ni har läst den här sagan, både barn och vuxna, kommer ni att se på ert hem och hushållsarbete på ett helt annat sätt. Vi människor har utrustats med en fantasi, en tillgång som är oerhört viktig, både för att må bra men också för att utvecklas, lära oss mer, bli mer mänskliga och kanske lite bättre människor.

Författarinnan Helena Höglund, 46, som till vardags arbetar som teaterpedagog med förståndshandikappade i Norrköping, har skrivit en förtjusande liten kärlekssaga om livet hos en familj och för hela familjen. Läs och njut av att kunna använda er fantasi!

ÖLFA Hemgården Teater Pelikanen